

H MISS HÉLYETT

ΑΠΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ BOUFFES PARISIENNES.

Ὁ παρισιανὸς λαὸς ἀρέσκειται εἰς τὴν ποικιλίαν τοῦτο εἶναι πασίγνωστον. Ἀρέσκειται ὅμως καὶ εἰς τὸ σύνθημα, ὅταν τοῦτο παρουσιάσῃ δι' αὐτὸν ἀσύνηθές τι. Ἡ διάθεσις αὐτῆ τοῦ παρισιανοῦ λαοῦ ἐπεξηγεῖ τὴν ἐπὶ 500 φορὰς κατὰ σειράν, ἀνευ σχεδὸν διακοπῆς, παραστάσιν τῆς Miss Hélyett, τοῦ τριπράκτου κωμειδολοῦ τῶν Boucheron καὶ Audran.

Ἡ Miss Hélyett, ὡς πολλὰ μουσικὰ ἀριστουργήματα γνωστῶν κλασικῶν συνθετῶν, ἔσχε θριαμβευτικωτάτην ἐπιτυχίαν, ἀρξαμένην εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τῆς πρώτης παραστάσεως, γενομένης τῇ 12 νοεμβρίου 1890 ἀπὸ τοῦ θεάτρου Bouffes Parisiennes. Καὶ δὲν εἶναι μὲν φανερόν ἂν θὰ κατορθώσῃ νὰ διαωνίσῃ τὴν παραστάσιν τοῦ ἔργου τοῦτου ἡ παρούσα αὐτοῦ ἐπιτυχία, εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐκτακτός. Μολονότι ἐπὶ 500 φορὰς καθ' ἑκάστην ἐσπέραν παίζεται τὸ ἔργον, δις δὲ τῆς ἐβδομάδος καὶ ἐν ἡμέρῃ, οὐχ ἥττον πάντοτε τὸ θέατρον εἶναι πλήρες καὶ ἀνάγκη νὰ προδῇ τις πρὸ δύο τοῦλάχιστον ἡμερῶν, ὅπως εὖρρη κατάλληλον θέσιν. Οἱ Παρισιανοὶ βλέπουσι καὶ ἐπαναδύουσι τὴν Miss Hélyett καὶ ἐπιθυμοῦσι καὶ πάλιν νὰ τὴν ἐπανιδῶσι. Πανταχοῦ, ἐν τοῖς καφείοις, ἐν τοῖς σαλονίοις, ἐν τοῖς περιπάτοις, ὁ λόγος περὶ τῆς Miss Hélyett. Ἡ **ρεκλάμα** ἐπωφελέσθη τὴν περίστασιν ταύτην καὶ εὗρε τὰ μέσα τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Πῆλοι γυναικεῖοι à la Miss Hélyett πανταχοῦ κατασκευάζονται, ἀνὰ δὲ τὰ βουλεύματα τῶν Παρισιῶν οἱ διαβάται ἀδιακόπως εἰδοποιῖσιν, παρ' εἰδικῶν ἀνθρώπων διανεμομένης λαμβάνουσι, περὶ πύλων à la Miss Hélyett. Ἐν γένει ἡ Miss Hélyett κατέστη ἔργον δημοτικόν, δημοτικωτάτη δὲ ἡ διαπλάσασα τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς δεσποινὶς Biana Duhamel. Ἡ νεαρά αὕτη καὶ εὐειδὴς καλλιτέχνις εἶναι σήμερον τὸ enfant gâté τῶν Παρισιῶν. Πανταχοῦ ὅπου καὶ ἂν μεταδῇ τις θὰ συναντήσῃ τὴν εἰκόνα τῆς δεσποινίδος Duhamel. Πάντα σχεδὸν τὰ περιοδικὰ τῶν Παρισιῶν ἐδημοσίευσαν αὐτὴν καὶ δὲν ὑπάρχει τοῖχος ἢ ὑέλων καταστήματος, ἐν ᾧ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀνηρτημένη εἰκὼν τῆς δεσποινίδος Duhamel, παριστῶσα σκηνὴν τινα τῆς Miss Hélyett.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ περὶ τῆς δεσποινίδος Biana Duhamel καὶ τῶν ἄλλων ἐν τῇ Miss Hélyett συναδέλφων τῆς τὸν λόγον εὐρύτερον ποιήσωμεν, καλὸν νομίζομεν νὰ προτάξωμεν μικράν τινα τοῦ ἔργου ἀνάλυσιν, ὅπως ὁ ἀναγνώστης, ὁ τοσαῦτα βλέπων ἐν ταῖς ἐφημερίδι καὶ ἀκούων περὶ τοῦ ἔργου, ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ.

Τὰ ὀραϊότερα παράγματα παρουσιάζουσι πολλάκις παραδόξους ὁμοιότητας. Οὕτω παρευρισκόμενός τις εἰς παραστάσιν τῆς Miss Hélyett, ἀναμνηστικῆς τοῦ κωμειδολοῦ Si j'étais roi, ὅπερ τοσαύκις ἐπαίχθη ἐν τῷ Πέραν. Ἄν ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Adam ὁ ἀλιεύς **Ζεφύρος** σώζῃ ἐκ τῶν κυμάτων τὴν πριγκίπισσαν **Νεμέαν**, ὅπως τὴν νυμφευθῇ ἐν τῇ τελευταίᾳ πράξει, ἐν τῇ Miss Hélyett ὁ ζωγράφος Παῦλος σώζῃ ἐκ τινος βαρῆρου τὴν ἡρώϊδα, ὅπως συζευχθῇ μετ' αὐτῆς ἐν τῷ τέλει. Ἡ Miss Hélyett ἀγνοεῖ, ὡς καὶ ἡ **Νεμέα**, τίς ὁ σωτὴρ τῆς καὶ ὡς ἐκείνη καὶ αὕτη τὸν σωτῆρά τῆς ἐπιθυμεῖ σύζυγόν τῆς. Ἀλλ' ἐνταῦθα σταματᾷ ἡ ὁμοιότης, διότι καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἐν τῇ δράσει ὑπάρχει διαφορὰ μεγίστη, καθιστῶσα τὰ δύο ἔργα ὅλως ἀνεξάρτητα ἀλλήλων. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν ὑπόθεσιν τῶν δύο ἔργων, ἕκαστον ἔχει ἰδίαν χάριν, ποικιλίαν καὶ πρωτοτυπίαν ἐν τῇ καθ' ὅλου πλοκῇ περὶ τῆς μουσικῆς ὅμως προκειμένου ἡ τῆς Miss Hélyett τοῦ Audran δὲν πιστεύομεν νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίωσιν νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν τοῦ Si j'étais roi τοῦ Adam, ἂν καὶ κατὰ μέρος τιθεμένης πάσης παραβολῆς, ἔχῃ καὶ ἡ πρώτη ἀρκετὴν λεπτότητα καὶ σύνολον ἐμπνεύσεως, δικαιολογούσης τὴν φήμην, ἣν ἀπέκτησε. Μάλιστα δὲ τὸ ἥμισυ τῆς εἰκόνης τοῦ λευκώματος ἐν τῇ Γ' πράξει, ἐπαναλαμβάνόμενον καὶ ἐν τῷ τέλει, εἶναι ἀμίμητον.

Γνωστὸν ὅτι τὰ Πυρριναῖα ἐλκύουσι κατ' ἔτος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν λουτρῶν κόσμον ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς γῆς τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν ἐκεῖ μεταβάσιν τοῦ ἀμερικανοῦ διαμαρτυρομένου ἱερέως Smithson, πατρὸς ἑνδεκα θυγατέρων, ἐκ τῶν ὁποίων συνο-

δεύει αὐτὸν ἡ ἐνδεκάτη καὶ μόνη ἄγαμος, ἡ Miss Hélyett, ὡραία καὶ ἰδιόρρυθμος κόρη. Ἡ Miss Hélyett ἀρέσκειται καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὰς ἐπικινδύνους ἀναβάσεις τῶν ὄρεων, τὰς δυσκόλους διαβάσεις τῶν κρημνῶν, τερπομένη εἰς τὴν θέαν τῶν ἀπροσίτων σημείων, τῶν στολιζόντων τὰ ὄρη. Ἐὰν ἐνίοτε λαμβάνῃ ἀμυχὰς ἢ καταξεδίχῃ τὰ ἐνδύματά τῆς, τοῦτο οὐδόλως τὸ θάρρος τῇ ἀφαιρεῖ, τὸναντίον μάλιστα αὐξάνει τὴν ζέσιν τῆς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ἐπαναλάβῃ τὰς ἐκδρομὰς τῆς.

Ἡ μέχρι τρέλλας ριψοκίνδυνος Ἀμερικανὶς ἐπεχείρησεν ἡμέραν τινὰ τρομακτικὴν ἐπὶ ἀποτόμου ὄρους ἀνάβασιν, ἥτις παρ' ὀλίγον τῇ ἐστοίχιζε τὴν ζωὴν, διότι, ὀλισθήσασα, ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἂν μὴ ἐκ θείας προνοίας τὸ φόρεμά τῆς συνεκρατεῖτο ἐκ τινος παρατυχόντος δενδρυλλίου, θὰ κατέπιπτεν ἐν τὸς ἱλιγγιώδους βαρῆρου, ὅπου θάνατος τὴν ἀνέμενε σκληρός, ἀφευκτός.

Ἡ δυσκίνησις ἤτο μεγίστη, ἡ δὲ ἀτυχὴς Miss ἐλειποθύμηνεν. Τότε, αἰωρουμένη ἀπὸ τοῦ δενδρυλλίου, καθ' ὃν τρόπον ἡ ἰδιοτροπία τῆς μοίρας τὴν ἐθεσε, φαίνεται ὅτι ἐπαρουσίασε θέαμα, τοῦ ὁποίου τὴν περιγραφὴν δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὅτε ἐπανεῦρε τὰς αἰσθήσεις, ἐκεῖτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ χλόης ἡρέμα, τὸ δὲ πρῶτον κίνημά τις ἤτο νὰ διορθώσῃ τὴν ἐσθῆτά τῆς, ἣν ἐνόμιζεν ἀτάκτως ἐξηγεμένην. Ἀλλ' ἡ ἐσθῆς ἤτο εἰς τὴν θέσιν τῆς. Λοιπὸν ὑπῆρξε σωτὴρ ὁ σωτὴρ αὐτὸς διορθώσε τὰ ἀτακτα, ἅρα τὴν εἶδεν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην! Ἀλλὰ τίς οὗτος; Βεβαίως ἀνὴρ· ἀλλὰ τίς; Ω! ἐντροπή! Ω! μαρτύριον τῆς πρωτεσταντικῆς αἰδημοσύνης! Τρέχει ἀμέσως κλαίονσα καὶ διηγεῖται τὸ πάθημά τῆς εἰς τὸν πατέρα τῆς. Εἰς τὸ ἐξῆς ἀδύνατον πλέον ἄλλος νὰ γείνῃ σύζυγός τῆς ἐκτὸς τοῦ σωτῆρός τῆς, εἰς τὸ ἐξῆς τὸ μόνον μέλημά τῆς ἔσται νὰ ἐπανεῦρῃ ἐκείνον, ὅστις τὴν ἐσώσεν, αὐτὸς καὶ μόνος δέον νὰ τὴν νυμφευθῇ, ὅπως ἐξαλείψῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐθεώρει κληῖδα εἰς τὴν συνειδησίν τῆς.

Ἡ Miss Hélyett ἔχει μικρὸν βιβλίον, εἶδος **δυναξίου**, τὸ ὁποῖον τῇ εἶναι ὁδηγὸς εἰς τὰς διαφόρους τοῦ βίου τῆς περιστάσεις. Τὸ βιβλίδιον τοῦτο τῇ λέγει ὅτι ὀφείλει νὰ ἐπανεῦρῃ τὸν **ἄνθρωπον τοῦ ὄρους** καὶ θὰ τὴν βοηθήσῃ ὁ πατὴρ τῆς, εἰς ὃν οἱ νόμοι τῆς πατρίδος καὶ οἱ τύποι τῆς θρησκείας ἐπιβάλλουσι τὴν μόνην ταύτην λύσιν, ἵνα μὴ προσδῶνθῇ τὸ γόνην τῆς ἠθικῆς.

Διαρκοῦντος τοῦ θέρους, ὁ Smithson καὶ ἡ θυγάτηρ του εὐρίσκονται ἐντὸς εὐρυτάτου φαιδροῦ κύκλου ἐρασιτεχνῶν πάσης ἐμπνεύσεως καὶ ἀποχρώσεως. Εἰς μεταξὺ αὐτῶν, ὁ ζωγράφος Παῦλος, ἐφελκεῖ τὴν προσοχὴν τῆς ἡρώιδος ἡμῶν, διότι φαίνεται ὅτι τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὅτε ἠτένιζε τὴν Ἀμερικανίδα, ἐνεῖχε ποῖαν τινα στοργήν, φίλτρον, τὸ ὁποῖον εὐαρέστως ἐπ' αὐτῆς ἐπέδρα. Ἐν τούτοις ἡ φροντίς, ἣν ἡ ἀτυχὴς κόρη ἔχει νὰ ἐπανεῦρῃ μετὰ τὸν κόσμον **τὸν ἄνθρωπον τοῦ ὄρους**, ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτῆς πᾶσαν τέρψιν καὶ ἡδυσίαν καὶ δὲν τῇ ἐπιτρέπει νὰ συνδιασκεδάσῃ μετὰ τῶν ἄλλων. Τρέχει ἀδιακόπως, καθημένη ἐντὸς τοῦ ψαθίνου κινητοῦ φορείου τῆς, ὁ δὲ πατὴρ τῆς τὴν ἀκολουθεῖ εἰς τὰς ἐκδρομὰς τῆς. Μετ' ὀλίγον συναντῶνται.

— Λοιπὸν;

— Τίποτε; οὐ;

— Τίποτε!

Καὶ ἡ ἔρευνα ἐξακολουθεῖ ἐκ νέου.

Ἡ κατάστασις αὕτη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαρκέσῃ ἐπ' ἀπειρον, ὁ δὲ γέρον Smithson, ἀπαυδῆσας νὰ τρέχῃ κατόπιν τοῦ ἀνευρέτου **ἀνθρώπου τοῦ ὄρους**, συλλαμβάνει τὴν ἰδέαν νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ διὰ τινος βλακὸς πατριώτου του, James, ὅστις ἡρᾶτο ἐμμανὲς τῆς Miss Hélyett καὶ εἰς οὐ τὰς ἐρωτικὰς πλῆγας ὁ γέρον δὲν ἡδυνήθη νὰ μείνῃ ἀνάληπτος.

Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τῇ εἴπῃς ὅτι εἶσαι ὁ **ἄνθρωπος τοῦ ὄρους** καὶ ἐκεῖνη ἀμέσως θὰ θελήσῃ νὰ σὲ νυμφευθῇ. Ὁ ἀτυχὴς βλάξ, ἀγνοῶν τί λέγει καὶ τί πράττει, θέλων δὲ μόνον ν' ἀποκτήσῃ τὸν πολῦτιμον μαργαρίτην, κωμικώτατα ὑποδύεται τὸ ὑποβληθὲν αὐτῷ πρόσωπον τοῦ homme de la montagne καὶ ἀναγκάζει τὴν Miss Hélyett νὰ τὸν δεχθῇ σύζυγόν τῆς, καίτοι μὴ εὐαρέστηθεῖσαν ὅτι τοιοῦτον βλάκα ἠθέλησεν ἡ τύχη τὸν σωτῆρά τῆς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τούτῳ τὰ πράγματα ἀλλάσσουσι. Παρουσιάζεται αἰθνης θιάσος Ἰσπανῶν, συγκεῖμενος ἐκ τινος παριδόξου **δενόρας**, τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς Γασκάνου

ταυρομάχου, τύπου τοῦ ψεύδους καὶ τῆς καυχισιολογίας. Αὐτὸς ὁ κύριος ταυρομάχος, καυχώμενος, διηγείται ὅσα κατὰ φαντασίαν διέπραξεν ἀνδραγαθήματα καὶ μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει ὅτι ἔσωσεν ἓκ βεβαίον θάνατον, ἓκ τινος κρημνοῦ, κόρην ὠραίαν, ἥτις τῷ ὀφείλει τὴν ζωὴν.

Τὸν ἀκούει ἡ Miss Hélyett. "ὦ! ἤρῃκα! αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ σωτήρ της, αὐτὸν λοιπὸν ὀφείλει νὰ νυμφευθῇ! Ὁ ἄλλος λοιπὸν, ὁ βλάξ τὴν ἡπάτησε! Τὸν πέμπει εἰς τὸν διάβολον καὶ σχεδὸν διὰ τῆς βίας ζητεῖ ν' ἀρπάσῃ ἓκ τῶν χειρῶν τῆς **δενορίνας** τὸν ἑραστὴν της, ὅπως τὸν νυμφευθῇ.

Ἡ ἀτυχὴς Hélyett οὕτω πράττουσα μόνον τὴν συνειδήσιν της καθιστάσκειν ἐκπληροῦσα τὸ καθήκον της, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν καρδίαν της, καθόσον ἀπ' ἐνὸς μὲν ἡγάπα τὸν Παῦλον, ἀπ' ἑτέρου δ' ἀποστρέφει τὴν ἐνέπνεεν ὁ κακῇ μοίρᾳ μέλλων σύζυγός της. Ὁ δὲ Παῦλος, μανθάνων ὅτι ἐκείνη εἰρίσκειτο εἰς τὴν παρμονίην νὰ νυμφευθῇ μετ' ἄλλου, ἀποχαιρετᾷ τοὺς φίλους του καὶ ἐτοιμάζεται ν' ἀπέλθῃ, παρακαλεῖ δὲ μόνον τὴν φίλην του νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ ζωγραφίσῃ ἐντὸς τοῦ λευκώματός του τὴν εἰκόνα της, ἐν εἰδει ἐνθυμίου. Στέργει ἐκείνη προθύμως καὶ ἐν ᾧ ὁ Παῦλος ἐξέρχεται, ἐπιθυμία τὴν καταλαμβάνει καὶ ἀκράτητος περιεργία νὰ ἴδῃ τί ἐμπεριέχει τὸ λεύκωμα, ὅπερ εἶχεν ἐκεῖνος ἀφήσει ἐπὶ τῆς τραπέζης.

"Ἄλλ' ἰδοὺ ἐπιστρέφει ὁ Παῦλος.

Ἐτοιμάζεται ἐκείνη, διορθώνει φιλοκάλως τὴν περιβολὴν της, ἀνυψοῖ τὸν γῦρον τοῦ πύλου της κατοπτρίζεται καὶ, ἐμπνεομένη ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γυναικείας φιλαρεσκειας, μεταμορφοῦται θαυμαστικῶς καὶ καθίσταται πράγματι ἀντικείμενον ἄξιον τοῦ χρωστικῆρος ζωγράφου. Μετ' ὀλίγον ἡ εἰκὼν περατοῦται ὁρμῇ μετ' ἀδελφίου περιεργίας ἐπὶ τοῦ λευκώματος ἡ Miss, τὸ ἀνοίγει καὶ ρίπτει ἅπλυστον ἐντὸς αὐτοῦ τὸ βλέμμα. Ἄλλ' αἰφνης ἀλλοιοῦται, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της μεταβάλλεται καὶ μετὰ σπασμωδικῆς χειρὸς τὸ λεύκωμα κλείουσα, πίπτει ἀναίσθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐκπληκτοῦ Παύλου, ὅστις μόλις ἓκ τῆς συγκινήσεως δύναται νὰ καλέσῃ βοήθειαν.

Τρέχει πάραυτα ὁ πατήρ.

— Τί εἶναι; τί τρέχει; τί ἔπαθεν ἡ κόρη μου; Hélyett! Hélyett! Ἀνεγείρει τότε ἐκείνη ἡρέμα τὴν κεφαλὴν, ἀνοίγει μεγαλωστὶ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ, σφίγγουσα τὸν Παῦλον, λέγει μετὰ φωνῆς χαρωπῆς, εἰς ἡν μάτην ἐξήτησε ν' ἀναμίσξῃ σεμνοτυφίαν.

— Πάτερ μου, ἰδοὺ ὁ ἀληθινὸς **ἄνθρωπος τοῦ ὄρους!**

Τί εἶχε συμβῆναι;

Σωτήρ της ἦτο τῷ ὄντι ὁ Παῦλος, ὅστις κατόπιν ἀντέγραψεν ἐν τῷ λευκώματι τοῦ ἀπαρᾶλλάκτως τὴν σκηνὴν ἐκείνην, τὴν θέσιν, εἰς ἣν εὗρεθῃ ἡ Miss Hélyett, ὅτε ἐκρεμάσθη ἓκ τοῦ δένδρου αὐτοῦ. Πάντα ταῦτα εἶδεν ἡ Ἀμερικανὶς ζητοῦσα ἐν τῷ λευκώματι τὴν εἰκόνα της καὶ ἰδοὺ πῶς ἀνεῦρε τὸν ἀληθινὸν σωτήρα της.

Πρόδογμα οὐδὲν ὑπῆρχεν, ἔρως πρὸ πολλοῦ προηγεῖτο ὁ γάμος λοιπὸν ἀμέσως ἀποφασίζεται καὶ ἰδοὺ ὅλη ἡ ἱστορία.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις τοῦ κομειδουλίου, ποικιλλομένη, ἐννοεῖται, ὑπὸ σκηνῶν καὶ ἐπεισοδίων χάριτος καὶ θυμωδίας. Μολαταῦτα, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, οὐδὲν ἐν αὐτῇ ὑπῆρχε τὸ ἔκτακτον. Εἰπομεν δὲ καὶ ἐν ἀρχῇ ὅτι καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ ἔργου χάρις δὲν εἶναι ἓκ τῶν σπανίων. Τίς λοιπὸν ὁ λόγος τοσαύτης ἐπιτυχίας; τίς ἡ αἰτία τοιοῦτου πατάγου;

Καθ' ἡμᾶς, σχόντας τὴν τέχνην νὰ παρενθώμεν εἰς τὴν 454 τοῦ ἔργου παράστασιν ἐν τῷ θεάτρῳ Bouffes Parisiennes, ἀπροκαταλείπτως δὲ κρίνοντας, ἡ ἀρχὴ ὅλου αὐτοῦ τοῦ πατάγου, ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας εἶναι ἡ δεσποινὶς Biana Duhamel, ἡ νεαρὰ συμπαθεστὰν αὕτη καλλιτέχνης, ἐκείνη διὰ τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς ἔγραψε τὸ ἔργον, ἐκείνη ἥτις τὸ ἀνέδειξε, διαπλάσασα θαυμαστικῶς τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἀμερικανίδος Miss Hélyett, καὶ διὰ τῆς ἀναδείξεως ταύτης ἀνεδείχθη, ἡ δεσποινὶς Biana Duhamel, ἥτις πρὸ τῆς πρώτης τῆς Miss Hélyett παραστάσεως ὑπεδύετο ἀπλοῦστατα πρόσωπα Subrettes, ἦν ἐνθυμοῦνται ὅλοι οἱ ἐν Παρισίοις ἑλλήνες φοιτηταί, ἐρχομένην καθ' ἐκάστην ἐσπέραν μετὰ τὸ θέατρον εἰς τὰ καφῆστια ἐκεῖνα, ὅπου συνήθως συνεχίζεται καὶ ἐπισφραγίζεται ἡ τῶν θεάτρων καὶ τῶν χορῶν διασκεδάσις, εὐθυμον, φαιδρὰν, ἡδουσαν ὑπὸ τὸν ἀμφίβολον ἥχον ἀτέχνως ὑπὸ φοιτητοῦ κρουομένου κλειδοκρυβάλου, τὰ τεμάχια ἐκεῖνα, ἅτινα πρὸ

μικροῦ ἀπὸ σκηνῆς ἔψαλλεν, ἡ δεσποινὶς Biana Duhamel, τὸ enfant gâté τῶν Παρισίων!

Καὶ δὲν ἔχει ἔκτακτον σκηνικὴν τέχνην, οὐδὲ κοσμεῖται ὑπὸ φωνῆς σπανίας ἡ μικρὰ αὕτη γόνισσα, ἥς ἐκαστον μειδίαμα, μία γλυκεῖα λέξις πρὸς χιλιάδας ἡράκων ἰσοδυναμοῦσιν, ἀλλ' ἔχει συγκεκεντρωμένην ἐν αὐτῇ ὅλην ἐκείνην τὴν χάριν, τὸ chic ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον καυχᾶται ἡ Παρισιανή, κινουσα τὸν φρόνον τῶν Ἀγγλίδων καὶ τῶν Γερμανίδων.

Ἐλαφρά, χαρίεσσα, μικροῦλα μὲ φωνὴν μελισταγῇ καὶ βλέμμα γοργόν, πλήρες ὑγροῦ συμπαθείας καὶ νοημοσύνης, ἡ δεσποινὶς Duhamel ἐνεδαρκώθη ἐν τῷ προσώπῳ, ὅπερ ἐπ' αὐτῆς καὶ δι' αὐτὴν ἐπλάσθη καὶ τὸ ἀνέδειξεν, ἐξασφαλίσασα οὕτως ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι, εἰς αὐτὴν μὲν δόξαν καὶ τιμὰς καὶ πλοῦτη, εἰς τὸν συγγραφέα, τὸν συνθέτην καὶ τὸν ἐργολάβον τοῦ θεάτρον κέρδη ἄφθονα, εἰς τοὺς Παρισιανοὺς τέρψιν καὶ ψυχαγωγίαν, εἰς δὲ τὸν εὐφυῆ ἔμπορον τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης μεγάλην **ρεκλάμαν**, καθόσον αἱ εἰς μέγα μέγεθος φωτογραφίαι της, ἐπὶ τῶν ὑέλωμάτων ἀνηρτημέναι, ἐλκύουσι κόσμον.

Οὐδεμία περιγραφή ἀρκεῖ νὰ παραστήσῃ καὶ ἀναδείξῃ δεόντως τὴν χάριν, μεθ' ἥς παίζει ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνης. Ἐκαστον αὐτῆς βῆμα, ἡ λόγον, ἐκάστην στροφὴν ὁσματος ἢ κινήσιν παρακολουθοῦσιν ἀκράτητα καὶ ἐνθουσιώδη τὰ χειροκροτήματα καὶ αἱ ἐπευφημίαι. Ἐκ τοῦ στόματός της ἀφαρπάζει ὁ ἀκροατὴς τὴν γλυκύτητα τῆς ἐκφράσεως καὶ τὴν μαγείαν τῆς ἀπομιμήσεως. Τὸ τέλειον ἐν τῇ ἀπομιμῇ τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἀμερικανίδος Miss Hélyett ἐνεδαρκώθη, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ δεσποινίδι Duhamel.

Mais il faut voir ça! . . .

Περὶ τὸν εἰπεῖν ὅτι ἡ ἐπιτυχία καὶ τῶν λοιπῶν ἡθοποιῶν βαίνει παραλλήλως τῇ τῆς δεσποινίδος Duhamel. Πάντες οἱ λαμβάνοντες μέρος ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἔργου εἰδὼν ἀριστοὶ καλλιτέχναι, μετὰ τέχνης μεγίστης παίζοντες, οὕτως ὥστε ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ὑφίσταται πλήρης ἡ ἁρμονία τῆς καθ' ὅλου δράσεως.

Ἄξιοι μνείας εἰδὼν ἡ κυρία Maurel, ὑποκρινομένη τὴν **δενογαν**, ὁ κ. Maugé (Smithson), ὁ κ. Huguenet (Peycardas) καὶ ὁ κ. Jannin, ὅστις ἐν τῇ ὑποκρίσει τοῦ ἓκ Σικάγου βλακὸς James εἶναι τῷ ὄντι ἀμίμητος. Ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ μεθ' ὁποῦνς εὐτραπέλου χάριτος καὶ ἀρεστῆς ἰδιορρυθμίας λέγει τῇ Miss Hélyett: **Je suis l'homme de la montagne!**

Ἐν Παρισίοις κατὰ δεκέμβριον 1891.

Π. Α. Δ.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

I.

Ἐνῷ ὁ Ζαφφὲ διωλίσθαιεν ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ἑδρας τῆς ἀμάξης ὁ Ριχάρδος Βρίς ἐδράττετο τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων. Ἡ ἀμαξοστοιχία, ἥς πρὸ μιᾶς στιγμῆς εἶχεν ἐξέλθει, ἐκινήθη καὶ ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ ἐγένετο ἀφανὴς ἐνῷ ἄτμος ἐξετινάσσετο ἓκ τῆς καπναγωγοῦ τῆς ἀτμήρους αὐτῆς ἀμάξης κατὰ μικρὰ διαλείμματα. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξηφανίσθη πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν ἐκείνης, πρὸς ἣν ὤδευεν ἡ ἀμαξά. Οἱ ὑπὸ τοῦ ἐκτινασσόμενου ἀτμοῦ σχηματιζόμενοι κρικοὶ ἔμενον ὑπὸ τοὺς χαμηλοὺς κλώνους τῶν δένδρων, θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ κεκορησμένη καὶ πνιγρὰ ἀτμοσφαῖρα ἐπῆζε καὶ ἐβάρυνεν αὐτοὺς, ἀδυνατοῦντας ἐπομένως ν' ἀνέλθωσιν εἰς τὰ ὕψη. Ἐμενον δ' ἐκεῖ ἐπὶ μακρὸν ὥσεί μὴ θέλοντες νὰ ἐξαφανισθῶσιν εἰς τοὺς αἰθέρας διότι δὲν προσεῖλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν διαδρατῶν.

Οἱ ἵπποι ἐκάλπαζον ταχέως ἐπὶ τῆς ὀφιοειδοῦς ὁδοῦ, ἥτις ἦν ἀληθὴς ὁδὸς τῆς Γαλλίας, ἐδῶ μὲν λίαν ὀφιοειδὴς καὶ σχεδὸν